

Procentforhold, der er foreslaaet med Hensyn til Krigsinvaliderne, kun have andraget noget over 5,000 Kr. Men det høje Ting vil have set, at jeg ved Fremsettelsen af Lovforslaget har, hvad jeg tror er det ene forsvarelige og rette, holdt mig alene til Krigsinvaliderne som dem, vi her fortrinnsvis i det mindste skulle beskæftige os med, og det ærede Medlem, som i Dag først har taget Ordet, pegede ogsaa, som det forekom mig, med ret træffende Bemærkninger paa Krigsinvaliderne og paa Udsættelsen af en Udvikelse netop for Krigsinvalidernes Vedkommende paa dette specielle Omraade, der ligger ind under oftnævnte Lov af 1ste Marts 1889. Jeg har i det mindste ved dette ærede Medlems Udtalelser fundet Tilslutning til den Tanke her fortrinnsvis at lovgive for Krigsinvalidernes Vedkommende. Jeg skal ikke komme ind paa de specielle Tilfælde, som naturligt ere komne frem i de Foredrag, der ere holdte om Lovforslaget, jeg skal blot vedblivende advare imod, at man drager altfor meget ind i Lovforslaget, medens jeg i enkelte Retninger har tilslagt min Understøttelse til at faa nærmere Bestemmelser med Hensyn til Loven af 1889.

K. Bøffen: Ogsaa jeg vilde gerne rette en Tak til den højtærede Finansminister for Fremsettelsen af det foreliggende Lovforslag, saa meget mere som jeg tillod mig ved første Behandling af Finansloven at opfordre til et saadant Skridt, som i Lovforslaget er gjort. Jeg bad om Ordet i Anledning af de Anker, der vare blevne rettede mod Loven af 1ste Marts 1889. Jeg tror, der er Anledning til at tage det paa-gældende Udvalg i Forvar over for de her fremsatte Anker. Denne § 5 er bleven til ved et Kompromis mellem den daværende Finansminister og Udvalget efter lange og vidtløftige Forhandlinger. Det saa længe ud til, at det var umuligt at faa noget redigeret, hvorom man fra begge Sider kunde enes, og det gif med dette som med alle Kompromiser, at det, der kom ud deraf, ikke blev absolut tilfredsstillende for nogen af Siderne. Det vilde naturligvis være ønskeligt, at det maatte lykkes nu at komme til noget bedre, og det er saa meget mere at forvente, som den højtærede Finansminister har stillet sig saa imødkommende over for Bestræbelserne for at humanisere Lovforslagets § 5. Jeg vil dog paa Forhaand forudsige ærede Medlemmer, der ville beskæftige sig dermed, at det ikke vil være nogen let Opgave, thi det er jo ikke Meningen at faste hele Kausalforbindelsen over Bord imellem

den paadragne Svaghed og den militære Tjeneste. Fordi en Mand har ligget i Tjeneste og er kommen til Skade i et Slagsmaal eller paa en Dansebod, skal der selvfølgelig ikke tilkomme ham Invalideforsørgelse. Hvis han derimod uskyldig er kommen i Slagsmaal, f. Eks. ved at sætte nogen ud ad Døren, saa tilkommer den ham. Man vil altsaa se, at der kommer adskillige Uansætteligheder frem, naar en Regel skal redigeres, der kan ramme de enkelte Tilfælde saaledes, at man drager Grænsen netop mellem de to Tilfælde, som det ærede Medlem anførte, lige i Midten, saa at det ene Tilfælde vil gaa med ind under Invalideunderstøttelsen, det andet ikke. Det vil være overordentlig vanskeligt at faa en virkelig fyldestgørende Regel for dette, og jeg skal, som sagt, kun minde om, at den nævrende Paragraf er bleven til efter meget store Fødselsveer.

Vil man tage Skridtet fuldt ud, er det jo klart, at man naar et væsentligt Skridt henimod det Standpunkt, som er udtrykt ved et andet her indbragt Lovforslag om Understøttelse til alle gamle trængende Krigere. Thi de ere jo i og for sig snart alle komne i det Tilfælde, at de have paadraget sig Svagheder af en eller anden Art, og det er jo højt sandsynligt, at de hidvære fra, eller at det rettere sagt ikke kan modbevise, at de ikke hidvære fra deres Krigstjeneste. Jeg tror ogsaa, det er et Skridt, som vi komme til at gøre. Man kan jo, som det alt foreleden Dag blev udtalt, ogsaa begrænse denne Opgave mer eller mindre ved at bestemme en vis Sum, som man vilde anvende, og saa kun komme saa mange Gange til Hjælp, som Pengene kunne strække til. Der er altid Maader, man kan begrænse Sagen paa, og jeg er overbevist om, at det vil være den naturligste Vej at gaa, hvorved man bliver fri for alle disse højt indvirkende Spørgsmaal om, hvorvidt det er ved mere eller mindre hæderlige Ulykkestilfælde vedkommende er kommen til Skade. Der blev rejst Spørgsmaal om Medoptagelse af Fredsinvalider ved denne Lov, og jeg kan ikke lade være med at lægge et godt Ord ind for denne Tanke. Den højtærede Finansminister har ganske vist Ret i, at ved at medoptage samtlige Fredsinvalider, vil det Beløb, som det gjaldt om at anvende i dette Djemed, ikke i uvæsentlig Grad forhøjes, dog vistnok næppe med nogen særlig stor Sum, om end den næppe kan blive helt ubetydelig. Lad mig først sige, hvorfor jeg har meget tilovers for at medoptage Fredsinvaliderne. Grunden er den, at for Krigsinvaliderne er Invalidefunktionen for en væsentlig Del en Uressag, men for de andre